

Sygn. akt V KK 34/15

POSTANOWIENIE

Dnia 11 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 11 marca 2015 r.,

sprawy **T. N.**

skazanego z art. 35 ust. 2 ustawy z dnia 31 sierpnia 1997r. o ochronie zwierząt

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 29 sierpnia 2014 r., sygn. akt XVII Ka [...]

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G.

XI Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w W.

z dnia 4 kwietnia 2014 r., sygn. akt XI K [...],

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,

2. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych

postępowania kasacyjnego

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Skarżący tylko pozornie podnosi w niej zarzuty związane z naruszeniem prawa materialnego i procesowego, których miałby dopuścić się Sąd Odwoławczy, gdy w istocie skierowana jest ona przeciwko ustaleniom faktycznym i ocenom dokonany przez Sąd I – instancji. Kasacja została zatem wywiedziona wbrew treści art. 519 k.p.k., który zezwala na wnoszenie tego nadzwyczajnego środka

odwoławczego jedynie od wyroków sądów odwoławczych oraz art. 523§1 k.p.k., który nie dopuszcza skarżenia w tym postępowaniu ustaleń faktycznych.

Zauważyć należy, że w osobistej apelacji skazany podnosił zarzuty naruszenia tych samych przepisów. Brak zaś w kasacji zarzutów podnoszących wadliwe rozpoznanie tych zarzutów. W tej sytuacji stwierdzić należy, że obrona podjęła niedopuszczalną w świetle obowiązujących przepisów próbę uczynienia z Sądu Najwyższego sądu „III instancji”.

Kolejną kwestią, na którą stanowczo trzeba zwrócić uwagę, a która miała decydujący wpływ dla treści rozstrzygnięcia kasacyjnego, jest to, że zgodnie z dyspozycją art. 536 k.p.k. Sąd Najwyższy rozpoznaje kasację w granicach podniesionych zarzutów, a w szerszym zakresie w praktyce wyłącznie w sytuacji stwierdzenia uchybień o charakterze bezwzględnej przesłanki procesowej (ewentualnie, gdy te same względy winny ukształtować sytuację osób współodpowiadających). Tym samym, w tym nadzwyczajnym postępowaniu odwoławczym, poza wskazanym wyjątkiem, nie ma możliwości badania sprawy w zakresie szerszym niż wynika to z podniesionych zarzutów.

Mając zatem na uwadze wskazane powyżej okoliczności i zestawiając je z zarzutami podniesionymi w kasacji, stwierdzić należy, że:

- Sąd Odwoławczy rozpoznając niniejszą sprawę nie mógł obrazić art. 35 ust. 2 ustawy z dnia 31 sierpnia 1997r. o ochronie zwierząt (Dz. U. z 2013r. poz.856 j.t.), gdyż przepisu tego nie stosował. Stosował go Sąd I instancji, a zatem to do jego rozstrzygnięcia skierowana została kasacja. Zarzut tej samej treści zawierała osobista apelacja skazanego i został on rozpoznany przez Sąd Okręgowy, czemu dano wyraz na k. 6 – 7 uzasadnienia wyroku. Obrona zaś nie podnosi obecnie zarzutu naruszenia art. 433§2 k.p.k.;

- brak podstaw do przyjęcia, że prawo do obrony oskarżonego zostało naruszone. Sprawa niniejsza nie była skomplikowana ani od strony faktycznej ani prawnej. Skazany składał wyjaśnienia i zmieniał ich treść dostosowując do swojej aktualnej sytuacji procesowej, co świadczy o jej rozumieniu. Dobitnie zaś o zorientowaniu w przebiegu procesu i jego sytuacji prawnej świadczy treść osobistej apelacji;

- naruszenie art. 2§2 k.p.k. i art 4 k.p.k. nie mogą stanowić samodzielnej podstawy kasacyjnej, gdyż w tych przepisach sformułowano zasady generalne rządzące procesem karnym, które to zasady znajdują następnie konkretyzację w części szczegółowej kodeksu. Zatem treścią zarzutu może stać się jedynie naruszenie tych konkretnych, szczegółowo wskazanych przepisów, nie zaś zasady generalnej. Zarzuty zaś naruszenia art. 167 k.p.k. czy 193 k.p.k., skierowane są wyłącznie do procedowania przed sądem I instancji. Kwestia stanu zdrowia psa była zresztą przez oba Sądy rozpoznające sprawę rozważana. Tej samej treści był też zarzut pierwszy apelacji oraz zarzut trzeci (błąd w ustaleniach faktycznych), a kasacja nie podnosi zarzutu naruszenia art. 433§2 k.p.k.

Brak zatem jakichkolwiek podstaw do uwzględnienia zarzutów podniesionych w kasacji.

Powyższe skutkowało uznaniem skargi kasacyjnej za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Skazanego, uwzględniając jego sytuację materialną, zwolniono od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.